

ДАМИР МАЛЕШЕВ

ПОСВЕТЕ

ОДА БИЦИКЛУ

Твоје су ноге савршене, мој пријатељу,
геометријски савршене,
једноставан си колико и чудан;

Ти немаш главу а имаш рогове
и срце-клацкалицу која се напаја мојом крвљу,
имаш и скромни престо за моју позадину
и звонки глас и једно светлеће око.

(И учиш ме једној мудрости, пријатељу:
да само ходајући остаје се на ногама.)

МАЈЦИ, У ПРИВРЕМЕНОМ ЗАТИШЈУ

Још један септембар, мајко, још један годишњи круг
описан црвеном бојом у привременом затишју.

Над самом ивицом круга упорно шестари Смрт,
потапа наше бродове по неком безличном закону
вероватноће или по Божјем промислу – како хоћеш...
Знам да старимо, мајко, свако по својој мери.

Пропустила си *Дневник* и ја хитам да те обавестим:
терористи, хвала Богу, заобилазе наше крајеве,
исто је и са генетски модификованом храном,
нема ни епидемија, на радијацију се навикавамо,
поплаве, пожари, земљотреси не очекују се у скорије
време, а оно дете што се утопило – то није моје дете.

Још један годишњи круг описан црвеном бојом,
још једно сећање на твој завичај препун доживљаја,
и мириса, и дневних послова који су благословени
марљивошћу и вишим смислом;

Још један Рујан, мајко, у привременом затишју.

ДУНАВ

Зорану Ранчићу

Теби се чини да Дунав протиче
а он се мешкољи у својој постели,
лењо се протеже до у недоглед...

Теби се чини да Дунав протиче –
ми протичемо, а Дунав – остаје...

И рађа се изнова као суза радосница
у срцу планине што ћути на страном језику,
чист и тајанствен као син вилењака.

И успут стасава грлећи своје притоке,
хранећи се кишом и снеговима,
на дну свог дна кријући талог историје.

Ми протичемо и, једног дана,
ако надживим те, пријатељу,
расућу пепео твој над овом реком,
спокојном и незауостављивом;

Да и ти будеш део смелог живота,
да вечно кружиш од извора па све до ушћа,
где све се свршава и започиње чином љубави.